

*ALICE ALIVE*  
~ divadelní hra ~

*Postavy:*

*ALICE*

*JAN*

*RICHARD*

*Jsme v Alicině jednopokojovém podkrovním bytě. Je zde rozkládací gauč, křeslo, kuchyňský koutek. Na stěnách visí množství fotek, plakátů oblíbených kapel a filmů, velké zrcadlo. Všude se povaluje spousta knih. Výsadní místo zde zaujímá gramofon, u kterého právě klečí Alice. Přehrabuje se ve své sbírce desek, jako by hledala jednu konkrétní. Najde, chvíli na ni hledí, pak k ní přivoní, obřadně vysune vinyl z obalu a vloží ho do gramofonu. Než stačí spustit přenosku, ozve se domovní zvonek. Alice jde otevřít. Ve dveřích stojí Jan. Zůstanou stát naproti sobě.*

ALICE: Honzo! Co tady – co tady děláš?!

*Jan pokrčí rameny.*

Tak řekni něco! *(Pauza)* No Honzo?!

JAN: Tak se na něco zeptej.

ALICE: Ale já –

JAN: Třeba: co mi to tak trvalo?

ALICE *(po chvíli pochopí jeho hru)*: Někde ses zdržel. Omlouváš se.

JAN: Nic si z toho nemám dělat. Nezlobíš se.

ALICE: Nezlobím, já jen... Ale jak – jak ses dostal nahoru?

JAN: Dole bylo odemčeno.

ALICE: Pojd' sem!

*Obejmou se.*

Kde ses toulal, prosím tě? *(Pauza)* Tak pojd'. Pojd', pojd' dál.

*Jan vejde.*

Sedni si.

JAN: Jo. Děkuju. *(Posadí se)*

*Pauza.*

ALICE: To je skvělý, že seš tady...

JAN: Jo?

ALICE: Já jsem – já už jsem si začínala myslet, že se nevrátíš.

JAN: Ale tak –

ALICE: Teda ne, že se nevrátíš vůbec, ale že třeba nepřiđeš sem, když se vrátíš.

JAN: To přece –

ALICE: Ne, myslím to vážně.

JAN: Hm...

*Alice ho znovu obejmě, pak poodejde a zamává na něj lahví vína.*

ALICE: Dáš si?

JAN: Jenom vodu. Děkuju.

ALICE: Óká, tak teda vodu.

*Podá Janovi sklenici s vodou a posadí se tak, aby na něj dobře viděla. Během dialogu neobratně otvírá láhev vína.*

Kdys dorazil?

JAN: Kdy?

ALICE: No? Kdy?

JAN: Mm –

ALICE: Hm?

JAN: No, před chvílí.

ALICE: Počkej, jako dneska? No a – a co doma? Co máma s tátou?

JAN: Nevím.

ALICE: Počkej, jak jako nevíš? *(Pauza)* Nechceš mi snad říct, že – a kde máš věci?

*Jan hodí hlavou směrem ke dveřím. Alice vstane a jde se podívat.*

To mi chceš fakt říct, žes přijel ted?! *(Vezme kufr a kytarové pouzdro do bytu)* A nemyslíš, že by ses měl ukázat prvně u vašich? *(Posadí se zpět a konečně si nalije víno. Pauza)* Tak Honzo...

JAN: Jo, já to – brzo to vyřeším. Neboj se, nezůstanu ti tady.

ALICE: Prosím tě, nepřeháněj. Jde mi jen o to, aby věděli, žes dorazil v pořádku. Chápeš? *(Pauza)* Tak slyšíš mě?

JAN: Jo...

ALICE: Po tom tvým divným odjezdu a roce a půl někde v Indii nebo bůhvíkde by bylo od tebe fér se prvně zastavit u nich. Myslím, že jim to

dlužíš. A navíc: víš, jaká tvoje máma je. Určitě už stojí u okna s cukřenkou v jedné ruce a bábovkou v druhé.

JAN: Sedmnácti měsíců.

ALICE: Co?

JAN: Po sedmnácti měsících.

ALICE: Sedmnácti měsících a jedenácti dnech.

*Jan se usměje.*

Ví to, že se vracíš, že jo?

*Jan zavrtí hlavou.*

Mně to bylo hned jasné. *(Vytáhne z kapsy telefon)* Na, volej. Hned.

JAN: Ali, to počká. Nic se nestane, když tam zavolám za hodinu nebo za dvě. Radši si sedni, prosím tě.

ALICE: Máš k tomuhle nějaký důvod?

JAN: Jasně že k tomu mám důvod.

ALICE: Poslouchám.

JAN: Proč pořád řešíš moje rodiče? Nech to bejt. Neřešme to teď.

Prosím. *(Pauza)* Radši mi řekni, jak ses měla ty.

ALICE: Honzo, já jsem myslela, že, až se jednou vrátíš, budeš nějak vyrelaxovanej nebo víc v pohodě nebo něco. Ale přijde mi, že seš úplně stejně na hromadě, jako když jsi odjížděl.

JAN: Jo, to je asi možný. Ale fakt to nemůžu nechat na pak?

ALICE: Óká, fajn. *(Schová telefon do kapsy)*

*Pauza.*

JAN: Jak jsi věděla, že jsem v Indii?

ALICE: Děláš si srandu?

JAN: To ne, ale –

ALICE: No tak hádej.

JAN: Od mámy?

ALICE: Bingo.

*Jan se pousměje a zakroučí hlavou.*

A co sis myslel? Jako že napíšeš lístek, necháš mi ho tady na stole a pro mě to tím skončí?

JAN: Máš ho na lednici.

ALICE (*směje se*): Ty seš hroznej! Jo, mám ho na lednici. A co jako?

JAN: Nic, nic... (*Pauza*) Takže? Co je novýho? Kromě toho tuningu tvojí lednice?

ALICE: Počkej! (*Vstane*) Něco tu mám! Počkej! (*Jde ke gramofonu a ukáže Janovi obal desky, kterou si chtěla pustit*) Dívej, co jsem sehnala v tom antikvariátu na rohu! To je skvělý, ne?

*Jan se jde podívat zblízka.*

No tu jsme přece tenkrát hrozně všude sháněli. Je to ona, že jo? (*Ukáže mu obal zezadu*) Dívej, je to první vydání. Žádné reprint. Je to fakt originál!

*Jan se usměje.*

Bylo to jako nějaký znamení, když jsem ji tam včera viděla. Honzo, já jsem tušila, že se vrátíš. Ne, věděla jsem to. A víš co? Ještě jsem si ji ani nestihla pustit. Tak to teď můžem udělat spolu.

JAN: Ali, já ti taky musím něco ukázat. (*Otvírá kufr*)

ALICE: Tys mi – tys mi něco přivezl?

JAN: Jo. (*Podá jí identickou desku*) Dárek pro tebe.

*Alice teď stojí se dvěma totožnými obaly v rukou. Obrací je nazad a zpět a nevěří vlastním očím.*

ALICE (*spíše nepříjemně překvapena*): Aha? Tak to je – to je hustý.

JAN: Ali, to nevadí. Jsou to jen vinyly.

*Vezme jí desky z rukou, položí ke sbírce a přátelsky ji obejmě.*

ALICE: Tak aspoň máme dvě kdyby –

JAN: Kdybychom chtěli poslouchat každej jinde?

ALICE: Kdyby se nám jedna ohrála, jsem myslela.

*Pauza.*

JAN (*s úsměvem*): Co kdybych pak jednu došel vrátit do toho antikvariátu. Hm?

ALICE: Hm... (*Těžko se jí mluví*) Poslouchej, mě to mrzí. Mrzí mě, co se stalo a jak to všechno dopadlo. A chtěla jsem ti říct, že –

JAN: Nemusíš začínat hned takhle zostra.

ALICE: Nech mě mluvit. Mrzí mě, že ses kvůli mně – nebo kvůli nám – nebo možná kvůli tomu, co jsem udělala – že ses musel takhle vypařit. Já jsem to takhle nechtěla. Chtěla jsem to vyřešit už tenkrát. Ale prostě jsem to nestihla. A pak jsem ti to všechno chtěla vysvětlit aspoň po telefonu a začít to nějak urovnávat. Ale prvně jsi byl nedostupnej a po pár měsících prej že volané číslo neexistuje. Věř mi, fakt jsem se ti zkoušela dovolat, Honzo.

JAN: Takhle ty ses snažila, jo?

ALICE: Abych se přiznala – v první chvíli, když jsem zjistila, že jsi pryč, byla jsem našťvaná. Hodně našťvaná. Tak našťvaná, že bys asi tenhle byt nepoznal. Nepřišlo mi správný, že z toho utíkáš. Ale po chvíli mi došlo, že je dobře, žes odjel. Bez rozloučení, bez vysvětlování. Možná to je to, co jsme potřebovali. Jak ty, tak já. Možná i my...

JAN: Ali, počkej –

ALICE: Honzo, já jsem za tu dobu, cos tu nebyl, pochopila, že to nejsem já. Že tohle prostě nejsem já. Že, když tu nejseš, nejsem to já. Jako bych ani nebyla naživu. Chápeš to?

JAN: Jo, chápu. Ale chci tě poprosit, jestli bys s tím chvíli nemohla počkat, protože –

ALICE: Rozumím.

JAN: Ne, nerozumíš.

ALICE: Ne, já to chápu. Chápu to.

JAN: Alice, věř mi. Nechápeš. A možná to ani nepochopíš. A úplně nejradši bych byl, kdybys to nikdy chápat nemusela.

ALICE (*překvapeně*): Óká. Nebudem se pouštět do hlubšího rozboru.

JAN: Nebudem. Nebudem... Možná potom. (*Pauza*) Co na mě tak koukáš?

ALICE: Jen tak. Dívám se, jak ses změnil.

JAN: Jak jako změnil? Změnil... V jakým smyslu?

ALICE: To ještě nevím. Seš – seš jinej. Vypadáš starší. Zkušenější, to je možná lepší slovo.

JAN: Možná. (*Vezme ze stolu knihu*) Tohle ty teď čteš?

ALICE: Prosím tě, to je jen – to mi půjčila jedna kámoška.

JAN: Aha? A která kámoška?

ALICE: Tu neznáš.

JAN: Vážně?

ALICE: Jo. Byl to prej před nějakou dobou docela trhák. Já jsem to ani moc nečetla, jen jsem to tak prolítla.

JAN: Takže já vypadám zkušenější –

ALICE: Tak zajímá mě to, no. Kde jsou jakoby ty kvality nebo co je to, co ty ženský nutí to číst.

JAN: Fifty shades of Grey. Alice, come on! Tvoje legendární záložka s Chrisem Cornellem je na stránce číslo sto dvacet osm. Neříkej mi, že –

ALICE: A – a – a co jako? Ty tvoje – ty tvoje knížky o lokomotivách a o Teslovi. A všechny ty komiksy a v nich ty Hellboyové a Oskar Edové a Hitmanové, to taky není dvakrát intelektuální četba.

JAN: Ale tyhle komiksy jsou už dneska klasika, chápeš to? Tohle je – tohle je žumpa.

ALICE: No jo, dobrý, tak já už to číst nebudu. Spokojenej?

JAN: Fajn. *(Vytáhne z knihy záložku a oboje odhodí na stůl)*

ALICE: Co děláš?! Jak teď – ?!

*Jan se na ni roztomile usmívá. Pauza.*

No, jasně! Dobře, máš pravdu. A co jsem jako měla dělat?

JAN: Alice, není ti ani třicet.

ALICE: No jo.

JAN: Tohle čtou nešťastný a neukojený ženský, kterejm je padesát a maj doma neschopný mouly, co si vylejvají hlavu pivem nebo se choděj rvát někam do fotbalovýho kotle. Nebo oboje.

ALICE *(ironicky)*: Ha, ha...

JAN *(spíš pro sebe)*: Nebo když jsou samy. *(Alici)* Prostě si myslím, že na takovýhle knížky máš ještě čas.

*Podívají se na sebe a rozesmějí se, atmosféra se konečně trochu uvolní. Pauza.*

ALICE: Tak řekneš mi konečně, jaký to bylo?

JAN: A bude ti to k něčemu?

ALICE: Uvidíme.

JAN: Já jsem se měl – měl jsem se fajn.



ALICE: No, tak to byla velká recenze.

JAN (*zamlouvá svůj nejistý tón*): Víš, jak to je: člověk chce vždycky nejvíc to, co zrovna nemůže mít. Když máš nepohodlí, chceš mít gauč a teplý kafe. A když to máš, uvidíš v televizi indiána chodit po amazonským pralese a chceš tam bejt a pomáhat mu namáčet šípy v jedu.

ALICE (*ironicky pokyvuje hlavou*): Hmm...

JAN: Utahuješ si ze mě?

ALICE: Vůbec ne. A tys teda potkal nějakýho indiána, jo?

JAN: Potkal jsem spoustu indiánů. Ale opravdovejch indiánů. Těch, který ten Kolumbus potkat chtěl a nepotkal.

ALICE: A kdo ti nejvíc utkvěl?

JAN: Nikdo mi extra neutkvěl. Le grande solitude...

ALICE: Jako bych tě neznala.

JAN: Ale ono to od určitý doby dost dobře nešlo. Bejt sám.

ALICE: V Indii těžko, no. (*Zasměje se*)

*Ozve se domovní zvonek.*

JAN: No, nejen v Indii.

ALICE: Nikoho nečekám.

*Vstane a jde otevřít. Za dveřmi stojí Richard. Jan zoufale položí hlavu do dlaní.*

RICHARD: Dobrý den.

ALICE: Dobrý den.

RICHARD: Jan je, prosím, zde?

*Alice se otočí na Jana s tázavým pohledem. Jan vstane a jde k nim.*

ALICE: A kdo jste?

RICHARD: Já jsem –

JAN: Alice, to je Richard. Richarde, to je Alice.

RICHARD: Těší mě, že tě konečně poznávám, Alice.

ALICE: Mě taky – ?

RICHARD: Dost jsem o tobě slyšel.

ALICE (*Janovi*): Trochu mě mrzí, že nemůžu říct to stejný.

RICHARD: To přece vůbec nevadí. Poznáme se za pochodu! (*Sebevědomě vstoupí do bytu*)

*Alice se podívá na Jana, který pouze smutně pokrčí rameny. Alice zavře dveře a jde zpět k Janovi. Richard se prochází.*

Máš to tady velmi velmi útulné, Alice. To jsem ani trochu nečekal.

ALICE: Může mi to jeden z vás, prosím, vysvětlit?

JAN: Ali, nezlob se –

ALICE: Já se nezlobím. Jen mě zajímá tenhle pán.

JAN: Richarda jsem potkal na cestách.

ALICE: Dobře, dobře. V tom případě tu není žádný problém. Jste prostě kamarádi.

RICHARD: Chm, kamarádi –

JAN: Takhle se to asi říct nedá –

ALICE: Óká. Tak ale prostě: znáte se, ne?

JAN: Jo, to jo, ale –

ALICE: Takže jste (*nejistě*) partneři?

*Richard se chichotá.*

JAN: Ne, to ne. Ali, vždyť mě znáš.

ALICE: No právě. Tak co teda jste?

RICHARD: Víš, Alice, věci se mají takto: já s Janem kamarádit chci. Ale on? On se mnou ne. Asi proti mně něco má. Podle mě tedy ani sám pořádně neví co.

ALICE (*Janovi*): Mám ho vyhodit?

RICHARD: Chm, vyhodit –

JAN: To se ti nepovede.

ALICE: Proč by nemělo?

JAN: Tam, kde budu já, bude i on.

RICHARD: Tak, tak.

ALICE: Honzo, upozorňuju tě, že začínám bejt dost zmatená a dost nervózní, že mi po bytě chodí člověk, kterýho tady nechci. A nejspíš ani ty ne.

JAN: Jo, rozumím. Ale, jak říkám, on tady bude, dokud tu budu já.

ALICE: Co je to za blbost?

JAN: Vyhodíš ho, přijde znovu.

RICHARD: Už je to tak. Jan si mě přivezl a teď bez sebe nemůžeme být.

ALICE: Nemůžete být, říkáš –

*Otevře dveře a začne vystrkávat Richarda z bytu, Richard se brání a piští jako malá holka. Jan se pohybuje, jako by Alice strkala do něj.*

Tak a dost. Táhni ven, ať už seš kdokoliv. Běž!

RICHARD: Né! Prosim, nebud' taková! Proč?!

ALICE: Táhni!

*Sáhne do šuplíku pro pistoli a zamíří na Richarda. Počíná si velmi velmi nešikovně.*

Táhni!!!

JAN & RI.: Alice, co to doprdele je?!

ALICE: Ať jde pryč! Dělej! Táhni! (*Roztřesou se jí ruce. Pauza*)

JAN (*snaží se zklidnit situaci*): Ali. Slyšíš mě? Ali, všechno je v pořádku.

ALICE: Nic není v pořádku, Honzo!

JAN: Prosim, dej to pryč. Vrať to zpátky do toho šuplíku, ať už je to cokoliv, uklidni se a poslouvej.

*Alice tak po chvíli učiní, Jan zavře dveře. Richard se začne procházet chaoticky po bytě a prohlíží se, zda mu Alice neublížila.*

ALICE: Tak mluv. Kdo to je?

JAN: Hlavně klid, prosím.

ALICE (*dlouze se na něj zadívá*): Ty seš divnej...

RICHARD: Že?!

*Zastaví se u nich a s úsměvem sleduje jejich rozhovor. Pauza.*

JAN: Už seš dobrá?

ALICE: Jestli já jsem dobrá? Dobrá?! Jo! Jo, já jsem naprosto úžasná! Ale hlavně tohle celý pořád asi dost nechápu. Řekneš mi teda, kdo to, do hajzlu, je?!

RICHARD: Ale! Taková slovíčka! Fuj!

JAN: Ali, Richard – (*Pauza*) Richard je takovej bacil.

ALICE: Bacil?!

RICHARD: Bacil?

JAN: Nebo bakterie.

ALICE: Co to meleš?

RICHARD: Lepší. Ale stále nic moc, Jene.

JAN: Věc, kterou si s sebou už nějakou dobu táhnu. Nemůžu se jí zbavit. A objevuje se vždycky, když se to hodí nejmíň.

RICHARD : Věc? Proč o mně zase mluvíš takhle ošklivě, když já jsem k tobě takový hodný?

ALICE: Jaká bakterie? Jakej bacil? Prostě ho vyhodíme tady z těch dveří a hotovo!

RICHARD: Né, už zase?

JAN: To si myslíš, že jsem to nezkoušel nebo co?

ALICE: Ježiš, tak já zavolám policajty nebo něco!

JAN: Takhle to nefunguje.

ALICE: A jak to teda funguje?!

JAN: Nekřič, prosím.

*Vyčerpaná Alice padne do křesla.*

Už jsem zkoušel všechno. Všechno.

RICHARD: To mohu potvrdit, Alice. Nejednou na mě byl moc moc nepříjemný!

*Pauza.*

ALICE (*vstane; s nejistým úsměvem*): Moment, moment, moment. Už tomu rozumím. Cha! Jasně, hahaha... Tak jsme se zasmáli tvému dalšímu povedenému vtipu. Hahaha ještě jednou a dobrý. Budeme mít jednou co vyprávět, vid? Řekl sis, uděláme si z Alice prdel, vzal sis tady toho druhýho srandistu –

RICHARD (*chichotá se*): Ta dívka je úplně mimo, že? Nemám pravdu, Jene?

JAN: Ani nevíš, jak bych byl rád, kdyby to bylo, jak říkáš. Dal bych za to všechno, co mám.

ALICE: Velký slova. Patří ke hře, jasně. Ha, ha, ha...

*Jan Alici opatrně posadí a sedne si vedle ní. Pauza.*

JAN: Alice, není to vtip. Věř mi, prosím. Tohle není vtip.

ALICE: Óká. Dobře. Budem dělat, že to není vtip. Takže: uvědomuješ si, v jaký jsem teď situaci? Přijdu si jako blázen.

RICHARD: To je to slovíčko, co nám zde doposud viselo ve vzduchu!

ALICE: Co tohle jako do háje je?! (*Vstane a chodí po místnosti*)

JAN: Chápu tě. Ale zkus ho prostě respektovat. Přišel jsem za tebou, protože ti jako snad jedinému člověku na světě důvěřuju. A vím, že ty tohle pochopíš.

RICHARD: A co já?

ALICE: Jo, já jsem taková husa, co vždycky všechno pochopí, vid'?

JAN: Ne.

ALICE: Taková tvoje vrba, kterou můžeš zalejt všema svejma sračkama, co tě tíží.

*Richard je překvapen jejím slovníkem. Pauza.*

JAN: Odejdu. (*Vstane*) Richarde.

ALICE: Počkej...

JAN: Nebude žádný problém. Když tady nebudu já, nebude tady ani on.

RICHARD: A naopak!

ALICE: Dobře, óká. V klidu. Pojdme si to říct v klidu. V pohodě.

RICHARD: Pojdme do toho, Alice.

ALICE: Skoro po roce a půl, co jsme se neviděli – jasně, byla to hlavně moje vina, uznávám – přijdeš do mého bytu a všechno se zdá víceméně v pohodě. Jenomže minutu za tebou přijde do tohoto mého bytu úplně cizí člověk –

RICHARD: Dejme tomu –

ALICE: Jehož přítomnost mi není příjemná – nezlob se, Richarde –

RICHARD: V pořádku.

ALICE: Zejména teda proto, že vůbec netuším o koho jde. A možná to nevíš ani ty sám. A jak tak na něj koukám, dost možná to neví ani on.

RICHARD: No, no –

ALICE: Ale ty tvrdíš, že tady musí bejt. A co já si z toho teď jako mám vzít? Je to příbuznej, je to tvůj kamarád? Kde jste se potkali? Odkud pochází? Co tady dělá a co se s ním bude dít dál? Pochop, já nevím, co se děje! Představ si to obráceně. Co bys dělal ty?

JAN: Tohle všechno je těžký vysvětlit. Asi se to dozvíš časem. Ale jak jsem řekl: jestli ti vadí Richardova přítomnost, je jen jedinej způsob, jak se ho zbavit.

RICHARD: Zbavit?!

JAN: Musíš se zbavit mě.

RICHARD: Jene! Ty už začínáš být zase nějaký nerudný! Jsi Jan Neruda. (*Chichotá se*)

ALICE: Ted' už seš fakt trochu teatrální, ne?

JAN: Myslím to vážně.

*Pauza.*

ALICE: Neviděli jsme se moc dlouhou dobu, Honzo. Já nechci, abys chodil pryč.

JAN: Potom tady budeme muset strpět i Richarda. Nezlob se.

ALICE (*po chvíli přemýšlení*): Dobře. Óká. Fajn.

RICHARD: Výborně! Tak jsme si to všechno vyjasnili –

ALICE: A nemůže on si jenom tak sednout do kouta a nechat nás na pokojí?

JAN: Můžeme zkusit si ho nevšímat, ale často to tak úplně nejde. Je jako hladovej komár.

RICHARD: Jene, ty ze mě opět děláš nějakou kreaturu.

JAN: Vidíš? Nedá pokoj.

RICHARD: Nedá a nedá a nedá! (*Směje se*)

ALICE: Dobře, tak pojďme zpátky. Richarde, jestli chceš, můžeš –

*Richard se rozběhne a skokem se posadí na křeslo.*

se posadit...

RICHARD: Děkuju.

*Alice s Janem jdou zpět, posadí se.*

Víš, Alice, nejsem na takovéhle jednání zvyklý. Většinou mě lidé nemají moc v lásce. Takže jsem rád, že sis mě oblíbila takhle rychle.

ALICE: Myslíš, že jsem si tě oblíbila?

RICHARD: Samozřejmě, že sis mě oblíbila. To přece poznám.

ALICE: No to nevím.

RICHARD: Podívej se, pozvala jsi mě dál jako svého přítele –

ALICE: Měla jsem jinou možnost?

RICHARD: Nyní sedím tady, v tom tvém krásném švédském křesle a povídám si s vámi jako starý známý. Vzpomeň si! Ještě před chvílí jsi na mě chtěla volat policii.

ALICE: A teď si říkám, že jsem to asi měla udělat.

RICHARD (*šeptá*): A to už vůbec nemluvím o té zbrani!

ALICE: M-hm? A dál?

RICHARD: Tak jinak, milá Alice. Já jsem teď součástí tohoto tvého – tohoto tvého bývalého Jana. A ty ho přece bereš takového, jaký je. Se vším zlým (*ukáže na Jana*) i dobrým (*ukáže na sebe*).

ALICE: Máš zvláštní pohled na svět.

RICHARD: Ale Alice, všechno je zvláštní. Ty jsi taky zvláštní. Jan je ještě zvláštnější! A navíc, řekněme si na rovinu: co je zvláštní a co normální? Je normální být normální? (*Zamyslí se*) Chm... Mívám své chvíle!

JAN: Určitě nemáme odejít?

RICHARD: Ale ne, zůstaňte zde. Kam byste chodili?

ALICE (*rozpačitě*): Ne. Není nebezpečnej?

RICHARD: Není. Tedy, občas je agresivní. Ale to jenom když už mě nemůže vystát. Což ostatně moc nechápu. Ty ano?

JAN: Není. Teda, není nebezpečnej do té chvíle, než s ním začneš bojovat. Proti němu není útoku ani obrany.

*Richard se napačuje, pohládí se po ruce.*

Byly doby, hlavně ze začátku, kdy jsem se ho snažil zbavit.

RICHARD: To mohu potvrdit. To bylo od tebe velmi nespolečenské, Jene.

JAN: Ale pak jsem pochopil, že nemá význam proti němu vést válku.

Pokud totiž někomu ublížím, tak jedině sobě. Pokud s ním budeš bojovat ty, ublížíš jedině mně.

RICHARD: Sdílím s tebou naprosto totožný názor.

*Pauza.*

ALICE: On je důvod, proč ses nešel ukázat domů?

*Jan přikývne.*

Stydíš se za něj?

RICHARD: Počkej, Alice, to takhle přece nemůžeš říct. Proč by se za mě měl stydět?

JAN: Nevím, jestli stydět je to správné slovo. Nechci jim doma přidělovat starosti.

RICHARD: Ale Alici je přidělováš.

JAN: A pak – nechci, aby mě někdo litoval.

RICHARD: Chudáčku.

*Pauza.*

JAN: Je to blbý, vid'?

ALICE: Co?

JAN: Že jsem přišel nejdřív za tebou.

ALICE: Já nevím. Asi ne. Vlastně si na jednu stranu vážím toho, že mi pořád věříš.

JAN: Vždycky jsem ti věřil.

RICHARD: A teď by měla říct, že ji mrzí, že byla zpočátku tak nepříjemná.

ALICE: A taky mě mrzí, že jsem to hned na začátku nevstřebala a byla jsem nepříjemná.

RICHARD: I když je tedy pravda, že vůbec netušila, o co se jedná.

JAN: To je v pohodě. Nemohla jsi vědět, o co jde.

*Richard se podívá na hodinky. Pauza.*

JAN: Ali, kdes vzala tu zbraň?

RICHARD: To by mě tedy také zajímalo. Taková spořádaná krásná mladá žena a má v zásuvce takovou studenou krvelačnou potvůrku.

ALICE: Ach jo...

JAN: Jak ach jo?

ALICE: Věděla jsem, že to budeš chtít řešit. *(Dojde pro zbraň)*

JAN: Děláš si srandu? Před chvílí uprostřed svého obýváku vytáhneš revolver a myslíš si, že to jen tak přejdu, jako že pohoda? Jako že Amerika a dobrý?

ALICE: Pistoli. *(Podá mu ji)*

JAN: Co?

ALICE: Je to pistole. Revolver je něco jiného.

JAN: Sakra to je snad úplně jedno, ne? Tohle prostě není Tarantino!



RICHARD: Jedno to není, ale souhlasím spíše s Janem.

JAN: Takže? Kdes to vzala? Je to pravý?

ALICE: Né, je to levý. Ježišmarja, jasně, že je to pravý! Na co by mi byla nějaká napodobenina?!

JAN: Proč to tu máš?

ALICE: Bojím se. Prosím tě, bacha. Nemávej s tím tady. Je to nabitý a natažený. Stačí to jen odjistit a střílíš.

JAN (*znervózní*): Čeho? (*Rychle jí zbraň vrátí*)

ALICE: Co čeho? (*Odejde vrátit zbraň do zásuvky*)

JAN: Čeho se bojíš?

ALICE: Třeba právě toho, co se tu před chvílí dělo. Bojím se, že mi do bytu vtrhne někdo cizí a já se nebudu mít jak bránit. Když jsem tu sama.

JAN: Ali, nejseš na divokým západě. Máš si koupit pepřák a naučit se běhat. A ne střílet lidem hlavy.

ALICE: Ha, ha...

JAN: Já to chápu a jsem rád, že chceš mít jistej způsob, jak se ubránit. Ale tohle? Vždyť tu věc stačí zmáčknout na tom správném místě o pár milimetrů a zemře člověk.

ALICE: Hm...

JAN: Vždyť kvůli tomuhle kusu železa se může stát něco, co tě bude do konce života mrzet. Chápeš to? Ta zbraň si přece nevybírá.

ALICE: No jo...

JAN: Slib mi, prosím, že se toho zbavíš.

ALICE: Jako proč?

JAN: Jako proto, že nechci, abys tím nakrmila třeba pošťáka nebo sousedku, co si přijde půjčit koření. Nebo aby tě tu našli jako Cobaina!

ALICE: Nejsem přece blbá!

JAN: Nezlob se na mě, ale nevypadá to, že by ses s tím úplně sžila.

ALICE: Já se s tím přece nechci sžívat. Chci mít možnost se tím bránit.

JAN: Vymyslíme ti něco jinýho.

ALICE: Hm...

JAN: Takže?

ALICE: Co?

JAN: Slib, že tu věc dáš pryč. Tam, odkuds ji vzala. Ať už to bylo kdekoliv.

*Pauza.*

ALICE: No jo, óká.

JAN: A že to do tý doby nezmáčkneš.

ALICE: Honzo –

JAN: Slib to.

ALICE: No jo, tak dobrý. Tak jo, slibuju.

JAN: Řekni: slibuju, že se toho zbavím –

ALICE: Prosím tě –

*Jan na ni upřeně hledí.*

No, dobrý... Slibuju, že se toho zbavím.

JAN: A že to do tý doby nikdy nezmáčknu.

ALICE: A že to do tý doby nikdy nezmáčknu. Spokojenej?

JAN: Jo. Děkuju.

RICHARD: To jsme teda zvědaví. Že, Jene? Člověk by totiž neměl dát slib, který není schopen dodržet.

JAN: My si ale věříme, Richarde. Jestli ti to něco říká.

RICHARD: Skutečně?

JAN: Jo, skutečně.

RICHARD: Ty jí opravdu důvěřuješ? Po tom všem?

ALICE: Honzo, já to přece takhle nechtěla! Prostě se to stalo! Byla jsem opilá – dobře, já vím – to není žádná omluva, ale prostě – prostě se to stalo. *(Rozpláče se)* Já nevím, kolikrát se ti mám ještě omluvit! Nebo jak to mám spravit?! Jak?!!!

RICHARD: S jeho nejlepším kamarádem...

JAN: Richarde?

RICHARD *(rozzáří se)*: Ano?!

JAN: Stačilo.

*Richard se stáhne.*

*(Utěšuje ji)* Alice, já ti přece už nic nevyčítám. Všechno chápu a taky se ti chci omluvit. Za reakce, který třeba nebyly úplně adekvátní. Možná taky za to, že se to vůbec stalo.

ALICE: Jak to myslíš?

JAN: Říkal jsem si, že – víš, že kdybych se ti možná víc věnoval –

ALICE: Honzo...

JAN: Prostě si nemyslím, že je všechno tak černobílý, jak to vždycky v první chvíli vypadá. Chápeš?

ALICE: Jo.

JAN: Stejně jako tady s Richardem.

*Pauza.*

ALICE: A zkoušel jsi s tím něco – něco dělat?

RICHARD: S jakým tím? Alice, ty ke mně začínáš být zase ošklivá. Nepřej si, abych ti musel vyhrožovat.

JAN: Zkoušel.

RICHARD: Ačkoliv, to už vlastně dělám.

ALICE: A?

JAN: Víš, přímo na nějakýho odborníka vlastně nebyl úplně prostor.

ALICE: No a byls s tím někde?

RICHARD: Alice!

JAN: To ne. Ale zkoušel jsem to sám. Pročítal jsem si různé věci a aplikoval na sobě nějaký metody, který dřív někomu pomohly, a tak.

ALICE: Tak jinak: ví to někdo jinej kromě tebe a mě?

RICHARD (*vítězně*): No přece já!

*Pauza.*

ALICE: Honzo?

*Jan zavrtí hlavou.*

*(Ztěžka vydechne)* A tys přišel za mnou a chceš po mně co?

JAN: Nepřišel jsem za tebou, abys mi pomáhala. Přišel jsem za tebou – Sakra tak přišel jsem za tebou, protože jsme spolu byli, ne? Za kým jiným jsem měl jako jít? Vždyť já nikoho jiného nemám! Přišel jsem za tebou, protože jsem to chtěl aspoň trochu urovnat. Nechci, aby si jeden z nás jednou do smrti vyčítal, že jsme tenhle krok nepodstoupili. Ať to všechno dopadne jakkoli. Chápeš to?

ALICE: Jo. Jo, chápu.

JAN: Dobře, jsem tady i proto, že se potřebuju někomu svěřit. Potřebuju ze sebe aspoň kus z toho shodit – ale jestli ti to vadí, fakt na to nemusíš přistupovat. Myslím to vážně.

RICHARD: O jakém tom to pořád mluvíte?

ALICE: Jako že bys mi ho tady kus nechal nebo co?

RICHARD: No konečně. Ho! Hohoho!

JAN: Já nevím... Nevím, Ali. *(Pauza)* Promiň.

ALICE: Teď se omlouváš jako za co?

JAN: Že na tebe přehazuju svoje problémy. Že tě zalejvám sračkama, jak říkáš.

ALICE *(vstane)*: Nech toho, prosím tě. Hlavně se mi tady nezačni litovat, jo? Děkuju.

JAN: Víš, že takovej normálně nejsem.

ALICE: Nejseš, nejseš. Ty seš takovej, že si radši svoji Pandořinu skříňku necháš za dveřma, že jo. A vpustíš ji do mýho obýváku až pár stránek po expozici, co?

RICHARD: Skříňku?! Pohár je téměř naplněn!

JAN: Radši půjdu. *(Vstane)*

RICHARD *(jako dítě)*: Ještě né, prosím, zůstaňme ještě chvilku. Právě mě to tady začalo bavit. Prosím!

ALICE: Prosím tě, sedni si.

*Pauza.*

Óká, fajn. Nebudem z toho dělat drama. Asi nejseš první ani poslední, na koho se přilepilo nějaký svinstvo.

JAN & RI.: A dost!!!

*Jan a Alice se leknou.*

RICHARD: Takhle o mně mluvit nebudete! Já jsem přece také živá bytost!

JAN *(šeptem)*: Omluv se mu, bude to v pořádku.

ALICE *(necháपavě)*: A proč jako?

JAN: Prosím!

ALICE: Sakra, já jsem tady doma!

JAN: Pamatuješ si to o tom bojování?

ALICE *(přemůže se)*: Omlouvám se.

RICHARD: V pořádku, Alice. Na tebe se člověk ani zlobit nemůže. Ale přece jen jsi mě už trrošičku rozčílila.

ALICE: Víím, chápu. Sorry, promiň...

RICHARD: No tak už to nerozpítvávejme a zpět k dobré zábavě. No? Posadte se přece.

*Oba se posadí zpět.*

A povídejte si – *(Pauza)* No? *(Pauza)* No jako předtím!

JAN: Ted' už to bude zase v pořádku. Neboj se.

*Pauza.*

RICHARD: No tak? Bude to? *(Janovi)* No? Říkej jí přece něco, ne?

JAN: A co mám říkat?

RICHARD: Třeba o tom, jak ti za celou tu dobu, co jsi byl pryč, ani jednou nezavolala.

JAN: Ale –

ALICE: Vždyť to není pravda. Před chvílí jsem ti přece říkala, jak to bylo.

JAN: Já vím, Ali. To on jen tak mele.

RICHARD: Ale Jene, ty přece právě lžeš sám sobě.

ALICE: Zkoušela jsem to několik měsíců skoro každéj den!

RICHARD: Asi to nebylo dost, Alice.

JAN: Jo, já vím.

RICHARD: Vidíš? Taková to byla přítelkyně a po pár měsících jí nestojíš už ani za zavolání. Asi by to bylo drahé, že?

JAN: Richarde?

ALICE: Honzo, zpacifikuj si ho, prosím tě.

RICHARD: Jaképak pacifikování?

JAN: Richarde!

RICHARD: No dobře, dobře. Ale pak se nediv, že ti tvoji blízcí nevolají, když k nim nejsi upřímný.

JAN: Tomu se říká společenský takt.

RICHARD: Společenský takt, společenský takt... Na nějaký společenský takt přece ve skutečných vztazích není prostor. Společenský takt je jenom obava z reakce ostatních, na kterých ti ve skutečnosti nezáleží. Lidé, kteří mezi sebou pěstují cokoli na způsob společenského taktu, se doopravdy rádi vůbec nemají. Lidé, kteří se rádi mají, jsou k sobě upřímní. Jelikož jim ona případná bezprostřední negativní reakce za jejich trvalý a kvalitní vztah stojí.

JAN: Všude na světě se najde kus prostoru, nebo – nebo klidně jenom – jenom malej koutek, kde může bejt člověk slušnej, Richarde.

RICHARD: Ale slušnost přece neznamená neupřímnost. Tomu by spíš mělo být naopak. *(Alici)* Není tomu tak?

ALICE: Já myslím, že má Richard pravdu, Honzo. Teda, moment – teď mluvím se kterým z vás?

RICHARD: Mluvíš přece se mnou. Já ti nikdy nebudu lhát. Jako tady Jan.

JAN (*spíše pro sebe*): Pravdou ještě nikdy nikdo nic nedokázal.

ALICE: Takže ty si to fakt myslíš?

RICHARD (*počítá*): Nikdy. Nikdo. Nic. Nedokázal.

JAN: Co?

RICHARD: Ty jsi tak negativní. Čtyřikrát jsi negativní!

ALICE: Že ti lžu.

RICHARD: Ty spíš nejsi, než jsi.

JAN: Ale nemyslím.

RICHARD (*provokuje*): Jene?

JAN: Fakt ne!

RICHARD: Znáš tě přece lépe, než ty. Zkus chvíli nelhat alespoň sobě. Hm?

*Jan se chytne za spánky, zavře oči a snaží se vydýchat vzrůstající tlak ve své hlavě.*

Zkus to, Jene. (*Pauza*) Jene, přece si nemůžeš do smrti něco nalhávat, to přece nemůžeš vydržet.

JAN (*vyskočí a křičí na sebe do zrcadla*): Drž už hubu, ty hajzle!

*Richard zkoprní. Alice vstane, je zmatená.*

Drž – už – hubu. (*Pauza*) Rozuměl jsi? Tak rozuměl?!!!

RICHARD (*padne mu k nohám*): Ano... Ano, rozuměl jsem. Dobře jsem rozuměl. Snažil jsem se porozumět. Chápu. Jen mě, prosím, nebij a nekřič na mě. Prosím...

JAN: Vstaň!

*Richard mu líbá nohy a dál ho odprošuje.*

Řekl jsem, abys vstal!

ALICE: Honzo?

RICHARD (*vstane*): Ano, ano! Omlouvám se, Jene. Moc se omlouvám. (*Posadí se na křeslo a stočí se do klubíčka*)

ALICE: Honzo!

JAN: Podívej se na sebe. Nemáš důstojnost. Nemáš charakter. Nemáš nic. Beze mě nejsi. Neexistuješ. Nemáš nic. Jsi hnusej vřed!

*Dá sám sobě facku z každé strany. Schoulený Richard však reaguje tak, jakoby je dostal on. Zakřičí, schoulí se ještě víc a potichu vzlyká. Jan dál stojí, se zavřenýma očima. Ticho. Alice přistoupí k Janovi a opatrně ho usadí zpět.*

ALICE: Honzo?

JAN: Promiň...

ALICE: To je v pohodě. Teda: je to v pohodě? *(Posadí se vedle něj)*  
Nepotřebuješ něco?

JAN: Ne. Ne, děkuju. Jsi – ty jsi nejlepší.

ALICE: Jo, jasně. Já vím.

JAN: Nevěř mu, prosím. Neví, co mluví.

ALICE: Já vím, já vím. *(Pauza)* Víš, já – chci se ti omluvit. Netušila jsem, že je to až tak špatný.

JAN: Tohle ti připadalo špatný? Tak to tě budu muset připravit na to, že asi přijdou horší momenty.

RICHARD *(jako dítě)*: Nejsem špatný!

JAN: Nejsi špatný. To já jsem. Protože se nedokážu vypořádat s tvou přítomností.

RICHARD *(posadí se a utírá si slzy)*: Děkuju.

JAN: Neděkuj. To nebyl kompliment.

RICHARD: Já jsem si to jako kompliment interpretoval.

ALICE: Zkoušel jsi ho ignorovat?

RICHARD: To nejde. Musím s ním být.

JAN: Zkoušel. Ale jak jsem ti říkal, jde to fakt blbě.

RICHARD: I kdyby nechtěl. Jsme si souzeni.

JAN: Pořád něco mele, snaží se mi dostat do hlavy, vyžírám mi mozek zevnitř. Jako nějaký brouk.

ALICE: Řekni mi narovinu: můžu ti nějak pomoci nebo ne?

JAN: Jak?

ALICE: Já nevím. Někam tě vezmu.

JAN: Jako do blázince? Nebo kam?

ALICE: Já nevím. Nevím, zkrátka někam, kde ti pomůžou.

RICHARD: Pouze se nás chce zbavit. To jsi tak slepý, že to nevidíš? Chce se zbavit i tebe, Jene. Opět. Opět se tě chce zbavit. Tváří se jako přítel, ale od chvíle, co jsi přišel, jsi na obtíž. Věř mi!

ALICE: Prosím?

JAN: Snažím se s ním vycházet, ale někdy už to prostě nejde vydržet.

RICHARD: Má pravdu.

JAN: Snažím se ho vyslechnout, ale neřídít se podle něj. Ale připadá mi, že, čím víc ho ignoruju, tím je jeho hlas silnější.

RICHARD: Ano, samozřejmě. Potřebuju, aby mě jednak vyslechl, ale také aby mu mé rady byly k něčemu platné. Přece nebudu mluvit do větru. A ty, milá Alice, nezlob se, ale musím ti říct, že –

JAN & RI.: O tvoji pomoc přece nikdo nestojí.

*Alici to překvapí.*

JAN: Promiň. Já –

RICHARD: My se máme dobře, že Jene? Už bez sebe nedokážeme žít. Nic nás nemůže rozdělit. Rozhodně ne zaživa. (*Chichotá se*)

*Jan vstane a dá Richardovi facku a sám se skácí zpět do křesla s hlavou v dlaních.*

(*vesele*) On to ani za tu dobu ještě úplně nepochopil! (*Chichotá se*)

ALICE: Můžeš na chvíli zavřít hubu, ty –

RICHARD: Hm? Poslouchám, Alice. Čekám, jaká vulgarita se nám zde opět právě klube.

ALICE: Ty – ty hnusnej skřete! Ty parazite! Táhni odsud! Táhni!!!

JAN & RI.: Drž hubu!!!

JAN: Alice, prosím tě! Nech ho být! (*Zoufale*) Prosím.

*Pauza.*

RICHARD: Jene, to mi tedy řekni: proč jsi ji ještě neudeřil? Proč? Hm? Každý skutečný muž by ji už přece musel udeřit.

JAN: Snažíš se zase přehodit svoje choutky na mě?

RICHARD: Jednoduše si myslím, že bys ji měl udeřit, protože v této situaci je to přece žádoucí.



JAN: Jenom provokuješ, protože se nedokážeš rozhodlat udělat něco sám. A celý tvůj život se odvíjí jen podle toho, jestli se podle tebe budu řídit nebo ne.

RICHARD: Ale tak to přece vůbec není. Dokážu všechno, co dokážeš ty. Ale dokud mám tebe, a ty mě, svého věrného symbionta, není důvod, abych se s čímkoliv namáhal.

JAN: Jakýho symbionta?! O jaký tady mluvíš symbióze?! Seš normální parazit, Richarde!

RICHARD: Ať to vnímáš jakkoli, symbióza je jako manželství, Jene. V dobrém i ve zlém. Doplň si vzdělání. Hlupáček! (*Chichotá se*) A vůbec bych nerad, aby došlo k zavedení takového pojmenování, které jste mi dnes už poněkoli káté uštedřili. No ano, myslím samozřejmě toho parazita. Tak to totiž vůbec není. To, co žijeme, Jene, se nazývá mutualismus. Jsme mutualisti! Chichichi! A ty sám, Jene, velmi dobře víš, že beze mě už žít nedovedeš. Velmi dobře víš, že bys nepřežil, kdybych nebyl tvůj nápověda. Pokud je zde tedy někdo parazit, jsi to ty. Ale já bych se nikdy neopovážil tě tak nazývat, protože, jak jsem již jednou řekl, jeden bez druhého nemůžeme existovat. Tak co? Udeříš ji nebo ne? Já čekám.

*Ačkoli Jan nechce, přistoupí k Alici.*

ALICE (*zoufale*): Honzo...

RICHARD: No tak?

ALICE: To přece neuděláš –

JAN: Ali...

ALICE: Honzo!

*Richard jako by dirigoval začátek skladby, na jednu z dob Jan uštedří Alici facku. Zůstanou proti sobě mlčky stát se slzami v očích.*

RICHARD: A je to! A nemysli si, Alice, že to byl nějaký náhodný úder! Toto chtěl Jan udělat už dáááavno. Hned po tom, co jsi mu zahrnula s tím obejdou. Už je to tak. Chtěl ti fyzicky vrátit to, co tys mu způsobila na duši. Ten – odpusť – prejt, jenž máš v hlavě, ho přestal zajímat. Byla jsi mu jedno a jsi mu jedno. No nekoukej, bylo zapotřebí, aby ti to někdo pověděl. Je nutné si konečně přiznat, že to, že ti bylo shůry přidáno na tvém těle, o jehož kvalitách, myslím, není nejmenších pochyb, se

podepsalo na tvém podprůměrném intelektu. Ta kniha, podívej. No co to je? Alice, vždyť studuješ univerzitu.

*Zlomená Alice odejde z bytu. Pauza.*

Juhů! *(Skočí do křesla)* Co se děje, Jene?

JAN: Tohle jsi přehnal.

RICHARD: To snad –

JAN: Tohle jsi prostě přehnal!

RICHARD: Ale Jene, vždyť na tento okamžik jsme si mysleli už tenkrát! Zasloužila si to!

JAN: Já to ale takhle nechci!

RICHARD: A jak bys to, prosím tě, chtěl? Oba víme, že to mohlo mít ještě mnohem větší spád. Měl sis vzít to, co by si každý opravdový muž v tvé kůži vzal, a potom jí ukázat, že zde nejsi pouze pro legraci. Hm? Jsi snad skutečný muž, ne?

JAN: Nech mě bejt. *(Padne na pohovku)*

RICHARD: Ale Jene, to přece – vždyť proto jsme sem přišli. Nebo ne? No copak sis sem s ní přišel povídat o životě? Vždyť my ji chceme zničit. To máš tak krátkou paměť? Haló, příteli?

JAN: Nejsem tvůj přítel!

RICHARD: Ale jsi. Jsi můj přítel. A já jsem tvůj.

JAN: Richarde, já uznávám nějaký tvoje kvality. Rozhodně nejseš jenom špatnej –

RICHARD: Děkuji.

JAN: Uznávám, že někdy seš docela zábavnej a že mi někdy fakt pomáháš, když nevím, kudy kam –

RICHARD: Je mi ctí.

JAN: Ale tohle je jinej případ. Tohle je žena. Tohle měla být moje žena.

RICHARD: A ona to takhle skazí, vid? Děvka...

JAN: Ne. Ona udělala chybu a ví to. To stačí, Richarde. Bohužel, teď s tvoují náramnou pomocí jsem udělal chybu svého života já.

RICHARD: Ale vždyť toto je ono!

JAN: Jak ono?! Tohle bylo prostě přes čáru!

RICHARD: Já ti to tedy zopakuji znova: kvůli tomuto momentu jsme sem přijeli. Pouze kvůli němu! Říkali jsme si přece: zničit jí. Zničit tu couru. Zničit tu couru.

JAN & RI.: Zničit tu couru.

JAN: Ne! Já nechci, chápeš to?! Už ne!

RICHARD: To mi ale budeš muset vysvětlit, drahý. Protože já jsem s tebou vážil poměrně dlouhou a náročnou cestu.

JAN: Já ti nebudu nic vysvětlovat. Nebudu tady přece moralizovat sám sebe.

RICHARD: Takže?

JAN: Co takže? Takže nic. Hotovo. Dej mi chvíli pokoj.

*Pauza.*

RICHARD: Oba víme, že dřív či později začneš mluvit. Tak to nezdržujme.

JAN: Někdy – někdy prostě člověk myslí na různé věci. Každý někdy myslí na to, jaký by to bylo, kdyby mu umřel někdo blízký. Nebo jaký by to bylo někoho zabít. Nebo jaký to je, spát se svojí o dvacet let starší učitelkou. Nebo hodit toho chlápka, co čeká na přechodu na zelenou, pod projíždějící tramvaj. Je normální na to myslet. Každý na to myslí. Jenom to neříká. Ale co hlavně: nedělá to.

RICHARD: Já přece znám temnou stránku tvojí mysli. Možná lépe než ty. Ale ty se opět jakousi oklikou dostáváš k našemu oblíbenému společenskému taktu, že, Jene?

JAN: Tohle není o taktu, krucinále! Nejsme zvířata, Richarde! Jsme lidi! Dobře, ty asi tak úplně ne – ale já jsem a chci se podle toho chovat, dokud budu moct.

RICHARD: Já tomu nerozumím. Ty nikdy nemůžeš být šťastný, Jene.

JAN: Ne. To máš pravdu. Nemůžu.

RICHARD: Takže ti to pouze takto stačí?

JAN: Věř nebo ne: stačí. Stačí mi, když se na sebe budu moct každý ráno podívat do zrcadla a vědět, že jsem to já a že se nemusím stydět za věci, který jsem udělal v posledních čtyřiaadvaceti hodinách. To mi stačí, Richarde.

RICHARD: Řekl jsi to hezky, Jene. Jsem na tebe pyšný.

JAN: Dík.

RICHARD: Ale já si, bohužel pro tebe, musím stát za svým.

JAN: To ti neberu.

RICHARD: Skončí to tak, jak chci já.

JAN: Ne. Neskončí. To ti slibuju.

*Vytáhne z kapsy telefon, vytočí Alici. Po chvíli začne za vstupními dveřmi tlumeně vyzvánět ten její. Jan otevře dveře, ve kterých sedí o zárubeň opřená Alice a pláče.*

Ty jsi tady?! (*Pomáhá jí vstát*)

ALICE (*hystericky pláče*): Když já nemám klíče a dole bylo zamčeno!

*Richard se chichotá.*

JAN: Pojd', pojd' dovnitř. Prosím.

*Posadí ji na pohovku a sedne si vedle ní.*

Ali, prosím tě, promiň, já – já jsem to tak fakt nechtěl.

ALICE: Já taky ne.

JAN: Pojdme to, prosím, všechno nějak srovnat. (*Pauza*) Můžeš mi to odpustit?

ALICE: Jó... (*Přestává plakat*)

JAN: Já to fakt nemám nastavený jako on.

ALICE: Já vím. Já jsem vás slyšela.

RICHARD (*ublíženě*): Ty jsi nás poslouchala za dveřmi?!

JAN: Richarde, klid. (*Alici*) Pojdme prosím začít úplně, ale úplně od nuly. (*Pauza*) Myslíš, že to půjde?

ALICE: Já – já nevím.

JAN: Hm...

ALICE: Já bych hrozně chtěla. Ale já ti nemůžu slíbit, že to zvládnou.

JAN: Rozumím. Sliby...

ALICE: Nejde o tebe. Jde o něj.

JAN: Hm...

*Pauza.*

ALICE: Nevím, jestli ho pokaždý vydejchám. (*Pauza*) Honzo, musíme se ho nějak zbavit.

JAN: Jo.

RICHARD: To se mi tedy moc nelíbí.

ALICE (*znovu se dostane do ráže*): Co se ti nelíbí? Co?! Tobě se tady nemá co líbit!!!

*Vstane, běží pro zbraň a míří na Richarda, který se rozchechtá.*

Ty tady vůbec nejseš! Ty tady vůbec nemáš bejt!!!

JAN (*vstane*): Ali! Ne! Alice prosím! Dej to dolů! Alice!

RICHARD: No tak mě zastřel! Chichichi!

*Alice otočí zbraň na Jana, který dá intuitivně ruce nad hlavu.*

JAN: Ali!

RICHARD (*vstane a zvážní*): Ne! To ne!

JAN & RI.: Ne, ne, ne! Na něj ne!!!

JAN: Ali!!!

ALICE (*neví, na koho mířit dříve; její záchvat kulminuje*): Ááááá!!!

*Jan ji povalí na zem a ozve se výstřel. Ticho. Oba ztěžka oddechují. Richard má opět největší starost o sebe, velmi zběžně a roztržitě se ohledá a běží se podívat, zda je v pořádku Jan. Neví, zda a jak na něj sahat (jako by se v něm přel strach o Janovo tělo s odporem z téhož), jde z něj cítit obrovská nervozita a strach.*

RICHARD: Jene! Jene – Jene, prosím. Řekni něco. Jsi v pořádku? Jene?

*Pauza.*

JAN: Jdi do háje.

*Richard pocítí obrovskou úlevu a jde ke křeslu, na které se spíše položí. Po chvíli to vypadá, že vypětím sil téměř usíná. Od tohoto místa až do konce se hra velmi zpomalí. Jan začne vstávat.*

Ali? Ali, pojd', prosím. (*Pauza*) Ali, vstávej...

*Podá jí ruku, kterou Alice přijme, až po pár vteřinách. Pomůže jí vstát, poté ji vezme do náručí a položí na gauč. Sedne si k ní a pohladí ji po vlasech. Ticho.*

ALICE (*mluví kamsi pod sebe do polštáře*): Tohle jsou ty horší momenty?

JAN (*usměje se*): Jo. Třeba tohle byl jeden z těch horších momentů.

ALICE: Hm. (*Pauza*) Tak to je hustý.

JAN: Jo. To jo... *(Pauza)* Ali?

ALICE: Hm?

JAN: Můžu se tě na něco zeptat?

ALICE: A co si myslíš, že právě teď děláš?

JAN: Hm...

ALICE: Takže?

JAN: Chceš se mnou po tom všem ještě pořád bejt?

*Alice konečně vynoří hlavu z gauče a podívá se na Jana.*

ALICE *(po chvíli)*: Jo. Chci.

*Pauza.*

JAN: A – se vším – se vším všudy?

*Pauza.*

ALICE: Asi to budem muset zvládnout. *(Položí se zpět na pohovku)*

RICHARD *(v polospánku)*: To tedy nevím.

JAN: Chtěl jsem ti říct, že – že to vyřeším. Půjdu a vyřeším to.

ALICE: Nikam nechod', prosím. *(Také zavře oči, chce si odpočinout)*

JAN: Z tohotohle přece musí existovat nějaká cesta ven.

ALICE: Snad.

*Pauza.*

JAN: Ali, prosím tě –

ALICE: Jo?

JAN: Odpusť mi to, co jsem udělal, jestli můžeš.

ALICE: Co myslíš?

JAN: Tu facku. Já – já nesnáším chlapy, co mlátěj ženský.

ALICE: Já vím.

*Pauza.*

JAN: A těch sedmnáct měsíců.

ALICE: Sedmnáct měsíců a jedenáct dnů.

JAN: Jo. *(Podívá se na hodinky)* Už skoro dvanáct.

ALICE: A ty odpusť mně. Jestli můžeš.

JAN: To už jsem dávno udělal.

ALICE: Dík...

*Pauza.*

JAN *(poprvé za celou hru mluví rozhodně)*: Jo. Vyřeším to. Brzo. Brzo...  
Slibuju.

ALICE: Ani ty neslibuj, co nemůžeš splnit.

JAN *(usměje se)*: Neboj.

*Pauza.*

ALICE: A pak?

JAN: Co pak?

ALICE: Až to vyřešíš.

JAN: No, pak budeme spolu.

ALICE: Óká. To zní jako plán. *(Pauza)* Pustíš muziku?

JAN: Jo. *(Vstane a jde ke gramofonu)* Co by si slečna přála slyšet?

ALICE *(zívne)*: Hádej... *(Usíná)*

*Jan pustí skladbu z vinylu, který na začátku hry položila Alice na gramofon. Doporučenou je např. Black Hole Sun (Soundgarden) či píseň s podobnou náladou a zejména osudem autora. Cestou od gramofonu se zastaví u pistole, jež zůstala po předchozím zápase ležet na zemi. Sebere ji a posadí se vedle spící Alice. Pistoli položí před sebe na stůl a chvíli ji sleduje. Poté Alici pohladí po vlasech, vstane a jde k lednici, z níž sundá svůj starý vzkaz, který následně položí na stůl. Vráti záložku do knihy zpět na původní místo, vezme ze stolu pistoli a má se odchodu. Nakonec vezme do podpaží desku, kterou přinesl, a odchází z bytu pryč. Po chvíli mizí také Richard. Buď trikem anebo přiznaně a civilně – už jako herec. Světlo pomalu pohasíná s koncem či fadeoutem hrající skladby. Ticho, tma.*

KONEC.